

правели гозби) и стигнълъ до градъ Salmydessus (сега Мидия). Слѣдъ прѣвземанъето на тия области войската се оттеглила въ околността на Selymbria (сега Силиври) до Пропонтида. Обаче Севтесъ нито платилъ на войската условената заплата, нито изпълнилъ даденитѣ на Ксенофонта обѣщания. Заради това грѣцката войска на драго сърце минъла подъ знамето на спартанския полководецъ Тибронъ, който тогава водилъ война въ Азия противъ Тисаферна и противъ перситѣ.

Прѣзъ зимата на слѣдующата 399/398. год. Севтесъ изпратилъ на спартанския полководецъ Деркилидасъ, който воювалъ въ Битиния противъ перситѣ, 200 ордизки конници и 300 щитоносци на помощ. Вслѣдствие на този съюзъ Деркилидасъ, като се връщалъ отъ Азия прѣзъ пролѣтътъ на 398. год., на похода си за Херзонеузъ, се отбилъ при двора на Севтесъ, който го посрѣщналъ и го щавалъ твърдѣ приятелски (Xenophon, Hellenica III. 2. 2.).

Но въ какъвто размѣръ нараствало могъществото на Севтесъ по тракийското крайбрѣжие, въ такъвъ размѣръ взели да чезнѣтъ добритѣ отношения между него и Медока. Въ постояннитѣ войни и походи Севтесъ се издигналъ тѣй високо, щото се усѣщалъ доста силенъ да въстане противъ върховния господарь и нѣбогашния си благодѣтель Медока, прѣдаденъ на разкошенъ и изнѣженъ животъ. Това неприятелство види се да е траяло до 391. год., когато атинскиятъ полководецъ Тразибулъ дошелъ въ Хелеспонтъ, и като примирилъ двамата владѣтели, направилъ ги съюзници на атинянитѣ съ надежда, че така по-лесно ще спечели за атинянитѣ приятелството на грѣцкитѣ градове, зависими отъ тракийската държава. Слѣдъ това врѣме Медокосъ не се споменува вече, когато за Севтеса има още свѣдѣния отъ слѣднитѣ години, отъ които излиза, че въ врѣмето на Анталкидовия миръ на 387.—386. год. отношенията между атинянитѣ и Севтеса сж били твърдѣ обтегнати, така щото атинянитѣ се страхували, че ще се присѣдини той къмъ тѣхнитѣ неприятели, ако се осуетятъ условията на мира. Отъ друга страна, съобщава Корнели Ненотъ (Iphierates. 2) въ животописа на Ификрата, че този атински полководецъ помогналъ на атинския съюзникъ Севтесъ, когато се намиралъ въ опасность.

Най-сетнѣ кръшлекъ отъ единъ атически надписъ споменува за единъ договоръ между атинянитѣ и Светеса, но жалкитѣ остатъци не допущатъ да се възстанови текстътъ на надписа, та да се опрѣдѣли, каква е била цѣлътъ и условията на този договоръ, който трѣба да е билъ сключенъ около 383. год.

Монети отъ Медокосъ, Амадокосъ и Тересъ II.

Къмъ врѣмето около 400. год. пр. Хр. принадлежатъ нѣколко монети, въ които отъ едната страна се повтаря типътъ: двуостра сѣкира и които носятъ надписи: Μητόκο, Ἀματόκο и Τήρεω. Монети отъ Севтесъ II. досега не сж извѣстни.